

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **A. O.**
zastoupena JUDr. Markem Janstou, LL. M., advokátem
se sídlem Mladá Boleslav, nám. Míru 14

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018 (v rozhodnutí je nesprávně uvedeno 21. 11. 2017), čj. CPR-4389-2/ČJ-2018-930310-V238, ve věci správního vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018 (v rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno datum 21. 11. 2017, z časového sledu událostí je však zcela nepochybné, že rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 11. 2018), čj. CPR-4389-2/ČJ-2018-930310-V238, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové

kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2018, čj. KRP-2392-32/ČJ-2018-050022-SV, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), správní vyhoštění a doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok.

2. Důvodem pro vydání rozhodnutí bylo zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky ode dne 21. 12. 2017 do dne 6. 1. 2018, bez platného oprávnění k pobytu, čímž měla porušit ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně. Současně žádala i zrušení s tím souvisejícího rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění, to však bylo vyloučeno k samostatnému projednání a je vedeno u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 30 A 5/2019.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s veškerými jejími důkazy a námitkami tak, aby toto rozhodnutí naplnilo všechny znaky zákonnosti. Uvedla, že je státní občankou Ukrajiny, již bylo vydáno členským státem EU (Polskou republikou) platné dlouhodobé vízum, kód účelu pobytu D, číslo x, platné od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2018, které ji podle Úmluvy o provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, ve znění pozdějších předpisů, opravňuje k neomezenému počtu vstupů a k pohybu po schengenském prostoru, tedy mimo jiné též na území České republiky, a to po dobu platnosti vydaného víza, v daném případě na dobu 180 dní. Dále je držitelkou platného pracovního povolení, které bylo vydáno Polským úřadem práce, toto pracovní povolení bylo vystaveno bez omezení pro všechny členské státy EU a na základě něj mohla být účastna výkonu závislé práce ve kterémkoliv členském státě EU.
5. Žalobkyně dále argumentuje tím, že žalovaným byl nesprávně posouzen smysl poskytování přeshraniční služby. Poukázala na právní úpravu podmínek poskytování přeshraniční služby, resp. podmínek, které jsou kladeny na zaměstnance vysílané z jiného členského státu na území ČR, v ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Podle tohoto ustanovení není na území ČR u takto vyslaného cizince vyžadováno povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, zákon o zaměstnanosti však stanoví určité právní povinnosti, jak pro zaměstnavatele vysílaného zaměstnance, tak pro příjemce služby (tuzemský podnikatelský subjekt). Dále poukázala na ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti, kde je upraveno, že po zaměstnanci, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (viz směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. a čl. 49 Smlouvy o založení Evropského společenství) není požadováno tuzemské pobytové vízum a pracovní povolení. V daném případě tedy vysílaný zaměstnanec může být v kalendářním roce vyslán mimo území Polské republiky svým polským zaměstnavatelem celkem na dobu 180 kalendářních dnů (max. 90 kalendářních dnů v jednom celku).

6. Žalobkyně se domnívá, že všechny vyžadované podmínky byly splněny. Na území ČR byla vyslána na základě písemného příkazu, který obdržela od svého zaměstnavatele, a to v rámci přeshraničního poskytování služeb. Po celou dobu práce na území ČR měla platné vízum, vykonávala práci pro svého polského zaměstnavatele, který ji prostřednictvím mateřské společnosti na území ČR zadával práci, její práci řídil, kontroloval, poskytoval ji pracovní pomůcky, zajišťoval ji ubytování, dopravu do zaměstnání, vyplácel jí mzdu atd. Po skončení doby, na kterou byla žalobkyně vyslána, se opět vrátila ke svému zaměstnavateli.
7. Dále žalobkyně uvedla, že na území schengenského prostoru vstoupila za účelem výkonu práce pro společnost OSPRO PRODUCTION, spol. s r. o., Oddział w Polsce, se sídlem v Polské republice, která ji původně přidělila k výkonu práce k zaměstnavateli na území Polské republiky. Poté, co nebylo na území Polské republiky nalezeno pro žalobkyni pracovní uplatnění, byla svým zaměstnavatelem vyslána na pracovní cestu (na základě písemného příkazu, a v rámci přeshraničního poskytování služby) na území ČR, a to do mateřské společnosti OSPRO PRODUCTION, spol. s r. o. Mezi žalobkyní a společností OSPRO PRODUCTION spol., s r. o., Oddział w Polsce, byla uzavřena řádná pracovní smlouva a po celou dobu svého vyslání na území ČR byla žalobkyně zaměstnancem společnosti OSPRO PRODUCTION spol. s r. o. Oddział w Polsce, která vůči její osobě plnila povinnosti zaměstnavatele. Po skončení doby, na kterou byla vyslána, se vrátila na území Polska ke svému zaměstnavateli. S ohledem na délku pobytu, frekvenci a kontinuitu je vyloučené, aby práce žalobkyně byla svou podstatou fakticky dlouhodobý závazek, neboť splňuje podmínky dočasnosti a příležitostnosti.
8. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že v rámci dokazování předložila správnímu orgánu I. stupně takové listinné důkazy, ze kterých je patrné, že na území ČR v rámci jejího vyslání při realizaci přeshraniční služby nepobývala déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dnů. Žalobkyně proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, který bez bližšího vysvětlení a odůvodnění došel k závěru, že žalobkyně pobývala na území ČR bez oprávnění po dobu 17 kalendářních dnů. Žalobkyně je přesvědčena, že na území ČR pobývala po celou dobu legálně, a to na základě platného dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou, které ji opravňuje k neomezenému počtu vstupů a k pohybu po schengenském prostoru.
9. Žalobkyně závěrem uvedla, že má vzhledem k výše uvedenému za to, že bylo zasaženo do jejích práv, a to především do práva na svobodu pobytu a pohybu. Tato práva jsou zaručena nejen vnitrostátními právními řády, ale především komunitárním právem, které je vnitrostátnímu právu nadřazené. Má zato, že je zasahováno do jejího sociálního a ekonomického postavení a vzhledem k současné situaci v jeho domovském státě je jí prakticky znemožněno zajistit prostředky pro jeho rodinu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyni nebylo v předmětném řízení vytýkáno zaměstnání bez povolení, nýbrž neoprávněný pobyt na území České republiky, který byl prokázán a doložen spisovým materiálem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

12. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné.
13. Žalobkyně je občankou Ukrajiny, které bylo v Polsku vydáno vízum typu D, POL č. x, s platností od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2018. Zároveň jí bylo vydáno polským úřadem práce pracovní povolení. Nebylo sporováno ani to, že žalobkyně do Polska vstoupila za účelem výkonu práce pro společnost OSPRO PRODUCTION, spol. s r. o., Oddział w Polsce, se sídlem v Polské republice, s níž měla uzavřenou pracovní smlouvu. Tato společnost ji vyslala na pracovní cestu na území ČR do mateřské společnosti OSPRO PRODUCTION, spol. s r. o., přičemž po dobu svého vyslání na území ČR byla zaměstnancem společnosti OSPRO PRODUCTION spol. s r. o. Oddział w Polsce.
14. Dále ze správního spisu vyplynulo, že při pobytové kontrole dne 6. 1. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie na ubytovně v obci Libáň, při které bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá od 20. 9. 2017 do doby této kontroly, tj. po dobu, která přesáhla dobu 90 dnů v posledních 180 dnech, a dále pobývala na území bez víza nebo platného oprávnění k pobytu. Proto byla v místě kontroly zajištěna k úkonům spojeným s řízením o správním vyhoštění. Oznámením ze dne 6. 1. 2018, čj. KRPH-2392-11/ČJ-2018-050022-SV, bylo zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění žalobkyně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., a to na základě skutečnosti, že na území schengenského prostoru pobývá bez platného víza, ač k tomu není oprávněna. Stejněho dne byl Policií ČR sepsán protokol o výsledku žalobkyně jako účastníka správního řízení. Z tohoto protokolu mimo jiné vyplynulo, že se žalobkyně krátce po vstupu na území České republiky ubytovala dne 20. 9. 2017 v Libáni u Jičína, a to spolu s manželem. Dne 27. 10. 2017 žalobkyně vycestovala na 4 dny do Polska, kde podepisovala pracovní dokumenty. Dne 30. 10. 2017 se vrátila opět do České republiky do Libáně. Tato skutečnost byla potvrzena a vyplývá i z výpisu z cizineckého informačního systému Policie České republiky, kde je veden záznam o ubytování žalobkyně na území České republiky v termínu od 20. 9. 2017 do 27. 10. 2017 a od 30. 10. 2017 do 26. 1. 2018.
15. Dále je ve správním spise založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 1. 2018, ev. č. ZS39443, k možnosti vycestování cizince, dle něhož je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné.
16. Předmětem sporu je otázka, zda žalobkyně pobývala po určitou dobu na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že šlo konkrétně o dobu ode dne 21. 12. 2017 do 6. 1. 2018, a tím měla žalobkyně porušit ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb.
17. Ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., které stanoví kromě povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona, také to, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem.
18. Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU „až na dobu tří let, pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“.

19. Úmluva k provedení schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, v novelizovaném znění (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“), ve svém článku 21 odst. 1 stanoví, že cizinci, kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, se mohou na základě tohoto dokladu, jakož i platného cestovního dokladu volně pohybovat na území ostatních smluvních stran po dobu nejvýše tří měsíců (90 dnů), pokud splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c) a e) a pokud nejsou uvedeni na vnitrostátním seznamu osob, jimž má být odepřen vstup na území dotyčné smluvní strany. Dle článku 21 odst. 2a téže prováděcí úmluvy se právo volného pohybu vztahuje i na cizince, kteří jsou držiteli platného dlouhodobého víza uděleného některým členským státem dle citované úmluvy.
20. Jak správně dovodil a uvedl žalovaný, dle Schengenské prováděcí úmluvy se shora definovaní cizinci mohou na základě povolení, resp. platného dlouhodobého víza uděleného některým členským státem, a platného cestovního dokladu volně pohybovat po dobu nejvýše tří měsíců (90 dnů) během jakéhokoli šestiměsíčního období (180 dnů) na území ostatních členských států (samozřejmě, pokud splňují podmínky vstupu uvedené v Schengenském hraničním kodexu a pokud nejsou uvedeni na vnitrostátním seznamu osob, jimž má být odepřen vstup na území příslušného státu).
21. Podmínky vstupu pro státní příslušníky třetích zemí jsou upraveny v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), a nově vymezil podmínky pro počítání doby pobytu. Jeho článek 5 odst. 1 nově stanovil, že státní příslušníci třetích zemí mohou na území členských států vstupovat a pobývat na základě stanovených podmínek, kdy *„předpokládáné pobyty na území členských států nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu“*. Dále je stanoveno, že pro účely tohoto odstavce se den vstupu považuje za první den pobytu na území členských států a den výstupu za poslední den pobytu na území členských států. Ze zmíněného článku 5 odst. 1 tak vyplývá, že žalovaný při kontrole provedené dne 6. 1. 2018 správně posuzoval, zda žalobkyně nepřekročila délku povoleného pobytu na území členských států schengenského prostoru v období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, tj. v období 180 dnů zpětně ode dne kontroly.
22. Žalobkyně v žalobě namítala, že je držitelkou dlouhodobého víza typu D vydaného polskými úřady s platností od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2018 a že na území schengenského prostoru (do České republiky) vstoupila za účelem výkonu práce pro společnost OSPRO PRODUCTION, spol. s r. o., Oddział w Polsce, a to na základě cestovního příkazu, který obdržela od tohoto polského zaměstnavatele. Jak však vyplývá ze shora uvedeného, žalobkyně byla oprávněna na základě zmíněného dlouhodobého víza pobývat na území České republiky po dobu nejdéle 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, nikoliv po celou dobu platnosti vydaného polského víza. Skutečnost, že žalobkyně pobývala na území České republiky z důvodu pracovní cesty, tak nebyla pro posouzení této věci podstatná.
23. Pokud žalobkyně v žalobě současně namítala, že během řízení předložila takové listinné důkazy, ze kterých je patrné, že na území České republiky nepobývala déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dní, nutno znovu připomenout, že se v tomto případě

neposuzuje 90 po sobě jdoucích kalendářních dní, ale to, zda pobyty na území členského státu „nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu“ (viz čl. 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013), což žalovaný a před ním i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích srozumitelně uvedli. Není tedy pravdou, že by správní orgány bez bližšího vysvětlení a odůvodnění dospěly k závěru, že žalobkyně pobývala na území České republiky po dobu 17 dní bez oprávnění.

24. Krajský soud tak ve shodě se žalovaným uzavírá, že žalobkyně svým pobytem v České republice překročila dnem 21. 12. 2017 maximální 90denní délku pobytu v období předchozích 180 dnů ode dne kontroly provedené dne 6. 1. 2018 (tj. nazpět počítané období započalo dnem 11. 7. 2017), neboť její pobyt na území České republiky ode dne 20. 9. 2017 do 27. 10. 2017 (tj. 38 dní) a od 30. 10. 2017 do dne kontroly 6. 1. 2018 (tj. 69 dní), byl delší jak 90 dní (konkrétně činil 107 dní). Žalobkyně tak na území České republiky pobývala ode dne 21. 12. 2017 do dne 6. 1. 2018 bez platného oprávnění k pobytu.
25. Žalobkyně namítla dále i to, že rozhodnutí správních orgánů zasahuje do jejího sociálního a ekonomického postavení a vzhledem k současné situaci v jejím domovském státě je jí prakticky znemožněno zajistit prostředky pro její rodinu.
26. Krajský soud k tomu uvádí, že povinnost uložit cizinci správní vyhoštění při naplnění zákonem stanovených podmínek je zákonem č. 326/1999 Sb. určitým způsobem korigována ustanovením § 119a odst. 2 citovaného zákona, podle něhož „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Jak vyplývá z předloženého správního spisu a z odůvodnění správních rozhodnutí, oba správní orgány podrobně zkoumaly, zda rozhodnutím o správním vyhoštění není nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zabývaly se jejími vazbami k České republice, povahou rodinných vztahů (všichni příbuzní a přátelé žijí na Ukrajině - intenzita vazeb k domovskému státu je tedy značná), zjišťovaly případné překážky ve vycestování, posuzovaly i otázku věku a zdravotního stavu a sociální, společenské a kulturní vazby k České republice. Dospěly k závěru, že veřejný zájem na dodržování právních norem České republiky v daném případě převážil nad ochranou soukromého a rodinného života žalobkyně.
28. Krajský soud má za to, že se žalovaný, a před ním i správní orgán I. stupně, dostatečně zabývali kritérii pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a s tímto jejich posouzením se ztotožňuje. Žádné závažné konkrétní skutečnosti (kromě obecně tvrzeného zásahu do sociálního a ekonomického postavení žalobkyně a poukazu na situaci v jeho domovském státě), které by mohly zvrátit uvedený závěr, žalobkyně neuvedla.
29. Jak je již shora uvedeno, pobývá-li cizinec na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, může mu být uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu až na 3 roky (§ 119 odst. 1 písm. c/ bod 2 zákona

č. 326/1999 Sb.). Doba zákazu vstupu na území byla žalobkyni stanovena na 1 rok. Krajský soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem nepřiměřená. Nutno zdůraznit, že správní vyhoštění již ze své podstaty vždy představuje určitý zásah do rodinného či minimálně soukromého života. Jak již bylo ovšem uvedeno, tento zásah je v zásadě přípustný, není-li natolik intenzivní, aby převážil nad zájmem státu na vyhoštění osoby (cizince), která pobývá v ČR neoprávněně a porušuje tak právní předpisy upravující podmínky pobytu cizinců na území ČR. Rozhodnutí o správním vyhoštění je s ohledem na všechny okolnosti posuzovaného případu přiměřené a správní orgány dostaly požadavkům kladeným ustanovením § 174a zákona č. 326/1999 Sb.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v posuzovaném případě v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. ledna 2019

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně